

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΟΣ

Η ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΜΟΝΤΑΝΣΙΕ

Μία περίφημη καλλονή. Πώς την αγάπησε ο μαρκήσιος Μοντανσιέ. Ένας άτυχος έρωτας. Η παντεία της μαρκησίας ντε Ραμπουγιέ. Η περίφημη Γκιρλάντα της Ιουλίας. Ένας άρροπερημένος γάμος. Τα τριδύμα. Η καταπληκτική μικρούλα Μοντανσιέ. Δώδεκα χρόνων, τριγυρισμένη από θαυμαστάς. Δέκα τεσσάρων χρόνων, η «λέαννα της γαλλικής Αδλής»! Κορίτσι—βαθύμα, κορίτσι—φαινόμενον, κλπ.

ΑΣ είχε γνωστή απ' την ιστορία ή περιφημη λογία μαρκησία ντε Ραμπουγιέ, που ζούσε την εποχή κατά την οποία βασιλεύς της Γαλλίας ήταν ο Λουδοβίκος 14ος. Και ή κόρη της όμως, ή μαρκησία ντε Μοντανσιέ, δεν έμεινε λιγότερο περίφημη από τη μητέρα της.

Η μαρκησία ντε Μοντανσιέ, της οποίας την όμορφιά εξήγησαν όλοι οι συγγραφείς και ποιητά της εποχής της, ήταν όμορφη γόση. Δεν υπήρχε άριστοκράτης, απ' αυτούς που έσυνήθιζαν από περιήμου μέγαρο των Ραμπουγιέ, πού να μην ήταν θαυμαστής της και να μην εξαλαφούσε την καρδιά της. Μά ή όμορφη Ιουλία έμεινε ψυχρή για όλους. 'Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τοις θαυμα-

στάς της διακρίθηκαν δύο : 'Ο μαρκήσιος ντε Μοντανσιέ και ο μικρότερος άδελφός του, ο κ. ντε Σάλλ. 'Όταν ο πρώτος έζητησε από την μαρκησία το χέρι της θυγατρής της, εκείνη πού περιφανεύονταν ότι μπορούσε να παντρευτεί το μέλλον, τον έζητησε να ιδή πρώτα το χέρι του. Μόλις όμως έκάντα τις γραμμές του, έφώνησε :

— 'Α! Πότε, ποτέ δεν θα σάς δώσω τον χέρι μου! Γιατί βλέπω καθαρά στις γραμμές του χεριού σας πως θα σκοτώσετε κάποτε μιá γυναίκα!...

'Ο πτωχός μαρκήσιος έκανε ό,τι μπορούσε για να βγάλει από την καρδιά ντε Ραμπουγιέ αυτή την άλλόλοτη ιδέα της, μά δεν τό κατάφερε. Παρεκάλισε, έκέντευσε, μά του κάκου. Η μαρκησία ήταν άμετάπειστη!

'Ο μαρκήσιος ήταν γενναίος ασηματιστός και είχε πολλές έρωτικές περιπέτειες στη ζωή του. Έλαβε μέρος σε διάφορες εκστρατείες, ιδιαίτερος στην Ιταλία. Σ' ένα διάστημα πού βοσκοτανε στην περιφέρεια του Πιεμοντιού, είχε μιá φίλη σε μιá πόλη της περιφέρειας αυτής. Στο τέλος μιáς μάχης έμαθε ότι ή πόλις αυτή είχε πολιορκηθή από τον έχθρο. 'Ο μαρκήσιος δεν χάνει τότε καρδιά. Μεταμφιέζεται σε καλόηγο κατοικίω και κατορθώνει έτσι να μη μέσει στην πολιορκημένη πόλι. 'Εκεί άπολαύεται ποιος είχε και αναλαμβάνει την άρχηγή του πολιορκημένου στρατού. Υπερήφανος δέ την πόλι τόσο καλά, όστε ο έχθρος αναγκάσθηκε να λύση την πολιορκία και να φύγει μέσα σε είκοσι μέρες μονάχα.

'Όπως ή μαρκησία ντε Ραμπουγιέ, έτσι και ο μαρκήσιος άνακατεύονταν με τις προφητείες. 'Όταν απέλισθηκε πειά ότι θα έπαρνε ποτέ γυναίκα τον χέρι της μαρκησίας, έφυγε για τον πόλεμο. Και την ώρα πού άποχωρετούσε την κόρη εκείνη πού είχε τόσο πολύ αγάπησει, ενώ εκείνη τού ειχότανε καλή αντίκριση, της απάντησε :

- 'Όχι καλή αντίκριση. Αντίο για πάντα!
- Μά γιατί τάχα ; ρώτησε εκείνη.
- Γιατί θα σκοτωθώ σ' αυτόν τον πόλεμο κ' έτσι ο άδελφός μου θα γίνη εύτυχέστερος από μένα, άποκριθηκε θλιμειρά ο νερός μαρκήσιος.

Στην άρχή έγέλασαν μ' αυτήν την προφητεία στον πύργο των Ραμπουγιέ. 'Επειτα όμως, τρεις μήνες άργότερα, έμαθαν ότι ο μαρκήσιος ντε Μοντανσιέ είχε πράγματι σκοτωθή στον πόλεμο. 'Ας αναφέρουμε και τó έξης παρεμπιπτότως : 'Ο μαρκήσιος Μοντανσιέ ήταν ο πρώτος πού φέρθηκε περρούκα στη Γαλλία.

'Επειτα από τó θάνατο του άδελφού του, τον τίτλο του μαρκησιού ντε Μοντανσιέ τον πήρε ο άδελφός του κ. ντε Σάλλ, ο οποίος ήταν επίσης έρωτημένος, όπως είπαμε, με τη δεσποινίδα ντε Ραμπουγιέ εδώ και τέσσερα χρόνια. Φοβισμένος όμως από την άρνηση πού είχε πάρει ο άδελφός του δεν είχε τολμήσει ποτέ να έκμιστηρευθή τó αίσθημά του. Μά στο τέλος έγινε κι αυτό. 'Η όμορφη Ιουλία τον δέχτηκε για σύζυγο. Είχαν περάσει όμως ένκοιμεταξύ δώδεκα όλόκληρα χρόνια. Σ' όλο αυτό τó διάστημα, ο μαρκήσιος έπεφμενε και ήλπιζε. Και πράγματι στο τέλος τó όνειρό του έπραγματοποιήθηκε.

Τρία χρόνια πριν από τó γάμο του, ο μαρκήσιος έδώρησε στη λατρευτή του την περίφημη «Γκιρλάντα της Ιουλίας, δια τή δεσποινίδα ντε Ραμπουγιέ, 'Ιουλία-Λουίσινα ν' Ανζάν. Τί ήταν αυτή ή

«γκιρλάντα» πού παρέμεινε ιστορική ; 'Ηταν ένα θαυμασιώτατο χειροτέγνημα, τó όποιο έφτιαξε ο περιφημότερος καλλιγράφος της εποχής εκείνης, ο ντε Ζαρού. 'Ηταν λοιπόν ένα είδος χειρογράφου, πού στην κάθε σελίδα του παρίστανε και από ένα άνθος και κάτι από τó άνθος εκείνο από ένα έγκωμο ενός ποιητή της εποχής για την όμορφη δεσποινίδα ντε Ραμπουγιέ. 'Ηταν ένα άληθινό άριστοτέγνημα.

Μπορεί κανείς να καταλάβη τώρα τί έντύπωση έκανε τó κομποτέγνημα αυτό στον πύργο της μαρκησίας. 'Όλοι τó βόρξαν ύπεροχο και θαύμασο, ο μαρκήσιος απέσπασε θεομιά συγχαρητήρια για την όμορφη του έμπνευσι. 'Αλλά και πάλιν δεν έτόλημσε να ζήτηση τó χέρι της 'Ιουλίας. Την αίτησί του την έκανε τρία χρόνια άργότερα, καθώς είπαμε παραπάνω.

'Όταν άνεκούνωναν την πρότασι του μαρκησιού στη δεσποινίδα, εκείνη θέλησε να άρνηθή, γιατί δεν την πολυήθελε τη σύζυγιά της. 'Όταν όμως είδε έξαφνα τή θλίψη πού είχε ζωγραφιστή στο πρόσωπο της μητέρας της, τότε άλλαξε άμέσως γνώμη και είπε :

— Μά, θεέ μου, γιατί τότε, έσύ, μητέρα και ο κόρησι ντε Μοντανσιέ δεν μου είχατε πη από καιρό ότι αυτό τó πράγμα θα σας χαροποιούσε ; Γιατί θα τó είχα κάνει πριν από δώδεκα άόμοια χρόνια!

Η δεσποινίδα ντε Ραμπουγιέ ήταν τότε τριάντα όχτώ χρόνων, είχε δηλαδή τρεις φορές περίπου την ηλικία πού είχε ή μητέρα της όταν την είχε φέρει στον κόσμο. 'Όσοιδήποτε οι γάμοι της με τον εύτυχημένο πειά μαρκήσιο έγιναν με τη μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια.

'Ο γάμος της 'Ιουλίας με τó μαρκήσιο έφερε γέλογο τόσο χαροπιάς του. 'Η μαρκησία έμεινε έρωτημος. 'Επειδή όμως ο τοκετός της ήταν πολύ δύσκολος και έποδινος, παρεκάλειαν έναν εύπατοίτη, πού τον έλεγαν Σαβαρός, να τρέψη στο μοναστήρι του 'Αγίου Γεωμανού να φέρη τη θαυματουργή ζώνη της 'Αγίας Μαργαρίτας. 'Ο εύπατοίτης αυτός, όπως όλοι όσοι έσυνήθιζαν στο μέγαρο της μαρκησίας και στο περίφημο γυαλίω σαλόνι της μητέρας της, ήταν ένας από τούς φανταζομένους θαυμαστάς της και τρελλά έρωτημένους μαζί της. 'Ο Σαβαρός λοιπόν έφερε άμέσως στο μοναστήρι. 'Ηταν όμως άόμοια τρεις ή όρα απ' τó μεσάνυχτα και οι καλόηγοι κοιμόντουσαν. 'Ο πτωχός εύπατοίτης δεν μπορούσε να καταλάβη πως όλος ο κόσμος δεν ήταν συγχνημένος, όπως αυτός, από τó γεγονός του δύσκολου τοκετού της 'Ιουλίας.

— Νά θαυμάσιος καλόηγοι, είπε μέσα του. 'Ακούς να κοιμούνται, ενώ ή κυρία ντε Μοντανσιέ κοιλοπανά!

— Και από τή στιγμή εκείνη έγινε κεκρυμμένος έχθρος των καλόηγων του 'Αγίου Γεωμανού. 'Όστόσο πήρε τέλος τή ζώνη και την πήγε στη λατρευτή του. Και ή όμορφη μαρκησία έφερε τότε στον κόσμο, τó ένα με τ' άλλο, επάνω στην ίδια γέννα, δύο αγοράκια κ' ένα κοριτσάκι!

Τó κοριτσάκι αυτό ήταν τρελλά, 'Μωροφο και έξαιρετικά έξυπνο, απέτέλεσε άμέσως τó λουλούδι του πύργου και των έπισκεπτόν του. Την ήμέρα πού συμπλήρωνε τα πέντε του χρόνια, έπηρε ένα μικρό κάθισμα, έκάθισε δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας του και της είπε σοβαρά-σοβαρά :

— Έλα λοιπόν, μαμά. 'Ας μιλήσουμε λίγο και για τίς ύποθέσεις του Κράτους, γιατί τóσα πειά είμαι μεγάλη, έχω συμπληρώσει τα πέντε μου χρόνια!

Πράγματι ή πολιτική κατάσταση ήταν τότε έξαιρετικά περίπλοκη, όλος ο κόσμος μιλούσε γ' αυτήν και φυσικά δεν μπορούσε να κάνει έξαιρέσι ή έγγονή της μαρκησίας

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΙΝ

ΤΟ ΤΣΙΜΠΗΜΑ

ΗΝ εποχή εκείνη, τήν φώναζαν χαιδευτικά Βάλ. 'Εται τουλάχιστον ήταν γνωστή σ' όσους φλερτάριζαν μαζί της... Γιατί, καθώς έβρετε, οι χειμονάκινοι γάμοι προστιμούνταν συνήθως τō καλοκαίρι, στις διάφορες λουτροπόλεις.

'Εκείνο τō χρόνο, είμαστε δύο πού τής έκαναμε κορτε : 'Ο Λαμπέρ και εγώ. 'Όλοι οι άλλοι άφου μάτια προσπάθησαν να επισύρουν τήν προσοχή τής, στο τέλος άπελπίστηκαν.

'Όταν ξεκινούσαμε για καμιά έκδρομή, στο βουνό, ο Λαμπέρ φορτονόταν τo παλτό τής κ' εγώ τήν τoάντα τής.

Κατά τήν διάκριση τού σκαρφωλάματος πάνω στο βουνό, σκαρπίζαμε σέ διάφορες μικροαράδες.

'Η Βάλ, ο Λαμπέρ κ' εγώ, είμαστε οι πιο ριζοκίνδινοι τής παρέας. Βρισκόμαστε πάντοτε μπροστά από τους άλλους.

'Ετσι λοιπόν μία μέρα χωρισθήκαμε από τήν συντροφιά των άλλων για να τραβήξουμε από κάποιο έπιζινάδιο μέν, κοντινότερο όμως μονοπατί. Τō αποτέλεσμα ήταν να γάμομε τō δρόμο μας και να βρεθώμε άναμεικτά μ'α' τους άλλους επάνω στο βουνό.

Δέν μας έμνε άλλο τίποτε παρά να τραβήξουμε ίσα έμπρός μας εως ότου συναντήσουμε κανένα χωριό. 'Η Βάλ, προχωρούσε μπρος στο στενό δρομάκι χωρομένη για τήν περιπέτεια. Είχε βγάλει τά πατσιότσια τής κ' έτρεχε ξυπόλητη, σαν Ξαγκάδι. 'Όσο για τόν Λαμπέρ και για μένα, τηγαίναμε δεξιά κ' αριστερά τής, προσπαθώντας να βρούμε τō δρόμο.

'Εξάρνα, μία κορφή τρώση δίεσχες τήν γύρω σπηή. 'Η Βάλ πού είχε προχωρήσει άνετά, μας έκανε άπεγνωσμένα νοήματα να πλησιάσουμε.

— Τι επάβατε, Βάλ ;

— Θασρώ πως, καθώς έσκαβα να κόψω λίγο θυμάρι, κάτι με ταιπήσε από μπράτσο... μας απάντησε και σιχώσε τō μαντίλι τής ψηλά.

Πάνω στο στρογγυλό και λευκό μπράτσο τής είδαμε τότε τά μικρά κεντημένα λίγο ματωμένα.

'Η ίδια ιδέα πέρασε άμέσως από τō μυαλό και τόν τρώψ μας : Θά τήν είχε ταιπήσει κανένα δηλητηριώδες φερίδι ! Τō ποίημα είναι ότι από τους τρώψ μας, ή Βάλ ήταν ή πιο θαρραλέα. 'Ο Λαμπέρ και εγώ είχαμε τρομερά χλωμάσει, τάχιμα χαιμένα...

— Πρέπει να πού σφίξετε τō μπράτσο με δόνιμα, μας είπε με μεγάλη ψυχραιμία ή νέα.

Τής δέσατε, όπως μας είπε, τō μπράτσο τής κάτω από τήν μαζούλι με τō μαντήλι.

Τόν κόμπι τόν έσφιξε ο Λαμπέρ. 'Εγώ, όμολογώ, ότι δέν είχα τή δύνامي να τō κόψω. Μόνον πού αντίκριξα τō λευκό τής δέμα, τήν τρυφερή σάρκα τής, μ' έπαινε ντελίσιουμ !

— Βάλ, είπε Ξεάρνα ο Λαμπέρ, μήν ταράξεστε... Προχωρείστε σιγά με τόν Ροβέρτο... 'Εγώ θά πάω μπρός για να ζητήσω βοήθεια...

Και με άφησε μόνο μαζί τής.

'Όταν ο Λαμπέρ έφτυγε, είπα με συγκίνηση στην Βάλ :

ντέ Ραμπουγιέ... Μιά άλλη μέρα ο άρχιεπίσκοπος ντέ Νεμπού έλεγε άστεινωμένος σ' αυτήν τή διαβολήμενη μικρή τή ηήλε να τήν ζώνη γιναικά του.

— 'Ω ! κίριε, τού άποκρίθηκε εκείνη, κοιτήστε τήν άρχιεπισκοπή σας, άξίζε, σέ βέβαια, περισσότερο από μένα !

'Ενας εισαγγεής, πολύ κοντός στο ανάστημα, ο κόμης ντέ Γκράς, τήν έρώτησε μία άλλη μέρα :

— Μά πως σιμιάνετε, δεσποινίς, ή κολλάει σας να μη μεγαλώνει ;

— Και σεις ; τού απάντησε ή μικρή.

— Πώς κ' εγώ ;

— Μά να, βέβαια. Σας τō έρωτά αυτό, απάντησε ή παιδούλα, γιατί σχεδόν δέν είσαστε ψηλότερος ά' αυτήν !

'Η διαμονομένη αυτή κορή σέ ηλικία δώδεκα χρόνων έπολιχοκείτο από θαιμισιάς. Σέ ηλικία δεκαεσσάρων χρόνων είχε πειά προχωρήσει τόσο πολύ, ώστε τήν ανόμαζαν ελέανας, ή εδωμάτη λέανας και οι διασημότεροι ποιητά τής εποχής εκείνης έγραφαν στιχούς γ' αυτήν. 'Από τήν οικογένεια τής μαρζαίνας Ραμπουγιέ δέν μπορούσε να βγη βέβαια διαφροετικός καρπός.

— 'Υπάρχει κάποιο μέσο ν' αποφύγουμε κάθε κίνδυνο... 'Αφήστε με να παλίσω τήν πλγή σας και να ρουφήξω με τά χείλι τō δηλητηρίου... 'Εγώ άκούωτα πως αυτό είναι τō καλύτερο μέσον στις περιπτώσεις αυτές...

— 'Α, όχι, όχι ! απάντησε ή Βάλ. Δέν θέλω να θέσετε σέ κίνδυνο τή ζωή σας για μένα... Θά προσπαθήσω μονάχη μου...

'Όσο όμως κ' άν έσκαβε τō κεφάλι τής, όσο κ' άν πλησίαζε στο στόμα τής τō μπράτσο τής, δέν κατάφθανε ν' άγγίξει με τά χείλι τής τήν πλγή.

Χωρίς τότε να τής ζητήσω τήν άδεια, τής έπήρα διά τής βίας τō μπράτσο και εγώ πού δέν θά τολμούσα να τής φιλήσω ούτε τήν άκρη τών δακτύλων, άκούητσα λαιμάργα τά χείλι μου στην πλγή κ' άρχισα να ρουφάω, να ρουφάω, μ' όλη μου τή δύνامي...

'Όταν σπκωσα τō κεφάλι μου ν' άνασάνω, είδα πώς γύρω από τήν πλγή είχε σχηματισθή ένα σιμάδι μού.

— Φτύστε ! φτύστε γρηγορά ! μού φώναζε αυτή.

Τή στιγμή πού εκαθάρισα τά χείλι μου με τō μαντήλι μου, έφάνη ο Λαμπέρ πού άρχίζταν τρέχοντας.

— Βούβα, εδύτως, κάτι καρβουνιάμεδες έδώ κοντά... μάς είπε ασθμαιώντας. Μού δόσανε μερικά άναμεικτά καρβουνα. Πρέπει να καυτηριάσουμε μ' αυτά τήν πλγή... Κράτησε καλά τήν Βάλ. Ροβέρτε, για να τοποθετήσω πάνω στην πλγή τō καρβουνο...

— 'Α, όχι... ποτέ, φώναζε ή νέα. Δέν έχω τō κορμάρι, θά πενέσω. 'Εξ άλλου ο Ροβέρτος έρουφίριζε πειά όλο τō δηλητήριο.

— Αυτό είναι παιδαριώδες και άνευ άποτελέσματος, είπε ο Λαμπέρ. 'Ελάτε... Συγκεντρώστε τō θάρος σας... Προσέχεται περί ζωής ή θανάτου !...

'Ενώ μιλούσε, ο Λαμπέρ μού έβγαλε να κρατήσω σιμάτα τή νέα. Χωρίς λοιπόν να χάσω καρδιά, άρπάξα τήν Βάλ και τήν κράτησα άκνητη. Συγχρόνως ο Λαμπέρ πλησίασε στην πλγή ένα άναμεικτό καρβουνο.

Καταβάλλοντας τότε μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, ή Βάλ έβγαψε από τά χέρια μου και φώναζε :

— Οχι !... 'Ακούστε από τέλους... Δέν με δάγκωσε κανένα φερίδι !... Με κέντησαν μόνον τ' άγκυθια τού θάμου. Σας είπα φημίτα, γιατί ηήλε να δώ πως από τους δύο σας θα είχε τō άραρος να ρουφήξω... τō δηλητήριο !...

Τά λόγια τής αυτή με συγκίνησαν βαθεία... Τήν είπα κερδίσα !...

— Σεις, φίλε μου, συνέχισε ή Βάλ, φρεθήκατε σαν ήσος. Μα κ' ο Λαμπέρ φρόθηκε σαν έξυπνος. 'Απέφυγε δηλαδή τόν κίνδυνο. Και δέν έβρε πειά πως ά' τους δύο σας μού ταίριαζε μία συντροφιά σ' τήν ζωή, για φίλος. 'Ο ήσος ή ο τετραεταριός !... Πρέπει να σκεφθώ... να σκεφθώ πολύ...

Γρήγορα είπατε, με κούταξε και κατέβηξε ξεκαφισμένη στα γέλια : — Θεέ μου... Τι διακεδαστικός πού είσαστε τήν ώρα πού... φτάνετε τō δηλητήριο !...

Θάδινα ό,τι είχα για να παρανοιάζωταν αυτή τή στιγμή και να τή δάγκωνε κανένα πραγματικό φαρμακικό φερίδι. Φερίδα όμως, άλλοιμονο, δέν πλχταν στο καταραμένο αυτό διάσε κ' έτσι ή ευχή μου έμνε άνεκλήρωτη.

'Όστερα από λίγους μήνες άνηγγέλλοντο οι γάμοι τής Βάλ με τόν Λαμπέρ... 'Η σημειώνει γάμοις προσημνοί, βλέπετε, τους έξυπνους άνδρες ά' τους ήσους...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

'Η ίσκα ανεκαλίμθη στα 1750 κ' έχει, έκτος των άλλων, και τήν ιδιότητα να σταματά τις άμορφαγίες.

— Εφευρέτης τής άγαρίας τόν πλοίων θεωρείται ο περίφημος βασιλεύς τής Φοινίκας, Μίδας.

— Τή χροίει τού τώσου οι Πέσσα τήν παρέλαβαν από τούς Μηδούς, οι δε άρχαίοι Έλληνες απέδιδαν τήν εφευρέσει τού στο Δία και στον 'Απόλλωνα.

— Τō σαμάρκι, τού οποίου έδόκιμαί προ παντός σέ άνωσθή μέση μετεφερίθη στην Εβρώπη ά' τήν 'Ασία και φτετύθηκε στη Γαλλία κατά τō έτος 1608.

— Τά πρώτα λουτρά τά χρησιμοποιούσαν οι 'Ασιάτες, από τους οποίους τά πήραν οι Έλληνες και από αυτούς άρότερο οι Ρωμαίοι.

— 'Η άσπίδες φαίνεται ότι εφευρέθησαν από τόν Αιγυπτίον.

'Ετρεχε ξυπόλητη σαν Ξαγκάδι.

